

IN CLARISS. D. SIMONIS

ECKII NVPTIAS EPITHALAMION. M. IOHAN.
SALICETI, IAMBICVM.

Sermone carmen nuptiale sobrio,
Dic Musa castis auribus.
Non te canentem gentium spurcissima,
Regant Deorum numina:
Sed Christiano redde nobis spiritu
Tentata saepe ludicra.
Nam Christianos Christiano convenit
Poëma flatu pangere.
Compone clara uoce nuptialia,
Meo Simoni encomia.
Flauos capillos impedit gemmeis
Nymphæ decentes floribus.
Ornentur auro uestra molli pectora,
Charæ maritis coniuges.
Ad acris aptet membra gratos tibiæ,
Modos iuuentus impigra.
Vitæ magistras tetricæ, nec pallida,
Minerua uoluat paginas.
Nec officina iam Cycloptum exerceat,
Laboriosa brachia.
Mortale pectus gaudium circumuolet:
Et festa sit lux omnibus,
Hæc qua Marina nuptiarum uinculo,
Suo Simoni iungitur.
Ornata longo pompa pergit ordine,
Ad sacra diuini limina.
Sistro coacta duplici tripudia,
Cauata reddant tympana.
Arguta letum carmen edat fistula,
Inflata leni spiritu.
Disperfa uulgus Pusionum mobile,
Nucum fatiget copia.
Prophana ruris arceantur agmina,
Vt clarius iam conspici
Marina possit, casta matris fæminæ,
Vitæ probatæ filia:
Et comprobati lege proles seminis,
Aetate uirgo florida.
Instructa ritus christiani dogmate,
Non parca cultrix numinum.
Ex ore casto uerba promit mitia,
Bonis decora moribus,
Humana, simplex tota, fraudis nescia,
Venuſta flauo uertice:
Niuei lacerti, labra rubro mollia
Colore, digna basijs.
Pudica uultus est figura lucidi,
Ridens genarum gratia.
Amica curis est manus domesticis,
Edocta multo brachia.
Seruare partas res labore patrias;
Laus hæc puellæ maxima,
Quod rura duro reddidere diuitem,
Paterna culta sarculo:
Non sacra numi flamma, nec Plutonijs,
Damnanda lucra fœnoris.
Quæſita raſtris grandibus, res optima.
Labor beatus rustici.

Fugitiua res, quæ fraude parta est lubrica.
Auri cupido pessima.
Hæc laus Marinæ uirginis. sit altera
Simon mei pars carminis.
Quem cultor agri, uir pius, laus Patrij
Pagi Michaël maxima,
Ex iure nupta procreauit coniuge,
Communis author Eckij;
Sectæ ferocis Christianæ militis,
Germanico quo firmior
In orbe nullus christiani dogmatis,
Defensor esse creditur.
Caduca pulchri res figura corporis.
Virtute nil præstantius.
Præclara morum uiuit innocentia.
Res forma transitoria,
Virtutis ornat masculos præstantia,
Non splendor oris floridus.
Oris figura fæminæ superbiunt.
Labor uirorum proprius,
Aut Marte laudes ampliores reddere,
Aut arte glaucæ Palladis.
Quapropter ore te disertio iudice
Transacta laudant pragmata,
Nostræ Simon laus patriæ clarissima.
Doctrina, uirtus elegans,
Matura rerum pluriū prudentia,
Vitæq; candor integre.
Et uersa iusti saepe iuris pagina,
Augusta magni nominis,
Magno labori conferens insignia,
Te ad astra tollunt fulgida.
Laudes uirorum clariores efficit
Doctrina culpæ nescia.
O quàm beata sponsa quæ coniungitur,
Probis marito moribus.
O quàm beatus cui Puella corpore
Pudica toto nupserit.
Authore Christo tæda matrimonij
Accensa, res prosperrima.
Contracta prolis procreandæ fœdera,
Mortale nomen ampliant.
Quapropter hæc ex corde toto gratulor
Simonis esse in nuptijs.
Quem reddat uxor mox Marina liberis
Pulchris parentem, comprecor.
Sic iungat horum, & cereas concordia,
Togata semper dexteræ,
Vt sit duorum par uoluntas cordium;
Custos amoris optima.
Nec ullarum rerum temporum uic mobilis
Disiungat inconstantia.
Sed hinc suorum chara cernat patria
Largam nepotum copiam.

Deo gloria.

